

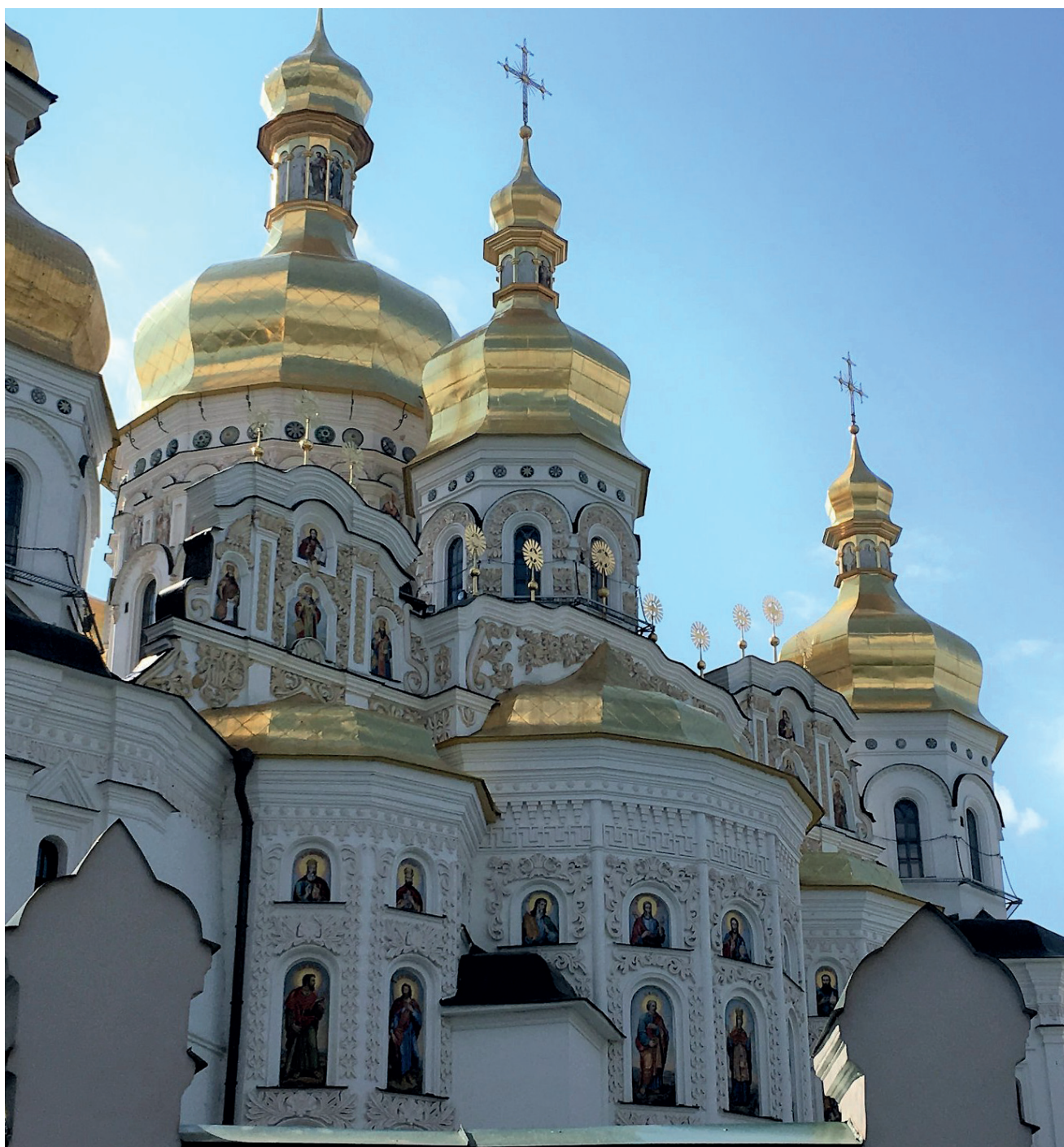
VRŠOVICKÝ

3/2022

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Milí přátelé!

Dovolte mi krátkou vzpomínku na mého tatínka a vašeho bratra v Kristu Miroslava Svobodu.

V těchto dnech to bude již rok, kdy se tatínek nakazil britskou variantou a jeho pozemský život se nachýlil ke konci.

Právě začínala postní doba a nás vůbec nenapadlo, že Zmrtvýchvstání Ježíše bude již slavit s Ním u Boha, a ne s námi.

V životě tatka téměř nestonal. Vždy se z nachlazení během dne až dvou vypotil. Nikdy nepotřeboval žádnou péči. A tak to bylo i zpočátku nemoci. Říkala jsem si, jak je skvělý, silný, jak se se vším statečně potýká. Ovšem, když jsem mu jednoho dne musela již zavolat záchranku... obava z jeho ztráty se ozvala. A během dnů jeho hospitalizace narůstala.

S jeho odchodem se stále moc nemohu vyrovnat. A stále nemohu pochopit, proč v nemocnici tak trpěl nedostatkem kyslíku, bolestmi... Za co? Měl snad za něco pykat? Vždyť to byl hodný, ušlechtilý člověk.

Věřím však, že v těch těžkých chvílích myslel na každého z nás a přál všem dobro, lásku... Tak, jak to dělal celý život. Vzpomínám si, jak rád jezdil na sborové dovolené. Párkrát jsem ho i se svými děčkama doprovodila.

Proto se chci s vámi podělit o hezký zážitek z letošních jarních prázdnin mého syna prvňáčka. Měli jsme možnost krátce zajet do Krkonoš k Vrchlabí. U naší chaty se nedalo moc bobovat. Tak mě napadlo se podívat do mapy na nějaký malý výlet. A samozřejmě mě hned ulpěl zrak na JESTŘABÍ v Krkonoších. Dlouho jsem se nerozmýšlela. Když jsme tam dojeli, vybavily se nám zážitky s dědečkem a i s vámi, kteří jste tam byli v letech 2016 a 2019. Do třetice jsme se vyfotili na stejném místě. U značky názvu obce. Ovšem fotka se již tak nepovedla, jako ta první z roku 2016.

Ráda bych, na závěr, chtěla poděkovat všem z Husova sboru, kdo jste mě před rokem podpírali! Zvlášť tak chci moc poděkovat Daně Krausové, která mě téměř obden utěšovala, podpírala zprávami. A která teď sama prožívá těžké chvíle. A já nevím, jak ji pomoci, jak utěšit. Mysleme v modlitbách i na ni! Za její uzdravení! Dana je statečná, silná holka! Zvládne to!

Přeji hodně zdraví, pohody, lásky!

Dita Čechová (Svobodová)

MODLITBA ZA PADLÉ

U Hospodina je milosrdenství, u něho je hojné vykoupení. Ž 130,7

Všemohouví Bože, Ty jsi Pánem nad životem i smrtí. Stojíme zde pro před Tebou a prosíme:

- ujmi se všech, kteří zahynuli v bojích a válkách způsobených lidskou zlobou, pýchou a sobectvím.
- přijmi do své náruče všechny ty, kteří svůj život obětovali při obraně života a svobody druhých lidí.
- shlédni ve své lásce na ty, které o život připravila věrná služba, odvaha a statečnost.
- smiluj se nad těmi, kteří zemřeli ve válkách zbytečně a nesmyslně.
- odpusť pro své milosrdenství také těm, kteří ve své slabosti a omylnosti ztratili život v boji za věci nespravedlivé.
- otevři své království spravedlnosti a pokoje všem nevinným obětem válek a násilí.

Prosíme Tě, Bože, vyslyš nás skrze našeho Pána Ježíše Krista, neboť On jako první z těch, kdo zemřeli, vstal z mrtvých.

Amen

NEDĚLE V BŘEZNU

Popeleční středa 3. března

Nade všemi se smilováváš, protože všechno můžeš, nehledíš na hříchy lidí, jen aby činili pokání. Miluješ všechno, co je, a neošklivíš si nic z toho, co jsi učinil. (Moudrost 11, 23-24)

První čtení: Jeremjáš 17, 5-10

Druhé čtení: 2. Korintským 5, 20b - 6, 2

Evangelium: Matouš 6, 16-21

1. neděle postní (INVOCAVIT) 6. března

Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti. (Žalm 91, 15-16)

První čtení: Deuteronomium 26, 1-11

Druhé čtení: Římanům 10, 8b-13

Evangelium: Lukáš 4, 1-13

2. neděle postní (REMINISCERE) 13. března

Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti; ať nade mnou moji nepřátelé nejásají. Bože, vykup

Izraele ze všeho soužení! (Žalm 25, 6.2b.22)

První čtení: Genesis 15, 5-12.17-18

Druhé čtení: Filipským 3, 17 - 4, 1

Evangelium: Lukáš 13, 31-35

3. neděle postní (OCULI) 20. března

Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyproští ze sítě mé nohy. Obrát' ke mně svou tvář, jsem tak sám, tak ponížený.

(Žalm 25, 15-16)

První čtení: Izajáš 55, 1-9

Druhé čtení: 1. Korintským 10, 1-13

Evangelium: Lukáš 13, 1-9

4. neděle postní (LAETARE) 27. března

Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlívali. Budete sát do sytosti potěšení z jejích prsů.

(Izajáš 66, 10-11)

První čtení: Jozue 5, 9-12

Druhé čtení: 2. Korintským 5, 16-21

Evangelium: Lukáš 15, 1-3.11b-32

Ex 34, 29-35

2K 3, 12-4,2

ev. Lk 9, 28-36(37-43a)

MOJŽÍŠ O(H)ROŽENÝ

Psal se rok 1914. Do římského kostela Svatého Petra v řetězech se po dobu tří týdnů opakovaně vracel muž, který zde dlouhé hodiny zůstával stát před monumentálním náhrobkem renesančního papeže Julia II., občanským jménem Guliano della Rovere. Předmětem zájmu řečeného muže, v té době již prokvétajícího plnovousu a stále více ustupujících vlasů, nebyl renesanční papež válečník zde pohřbený, mimochodem – velice barvitá postava církevních, a zároveň i vojenských dějin, nýbrž centrální socha zdobící papežův náhrobek z dílny geniálního Michelangela – Mojžíše s deskami Zákona. Muž, který sem po dobu několika týdnů chodil, aby si přitom v přítomí kostela psal poznámky do svého bloku, byl v té době padesáti osmiletý rodák z moravsko-slezského Freibergu, dnešního Příboru, Sigmund Freud, zakladatel psychoanalýzy. Do římského kostela chodil tento potomek z Haliče na Moravu přesídlivších Židů nikoliv z náboženského, ani rodového, nýbrž profesního zájmu. Michelangelova Mojžíše by těžko dostával na proslulé sofá ve své vídeňské ordinaci. Výsledkem jeho třítýdenního zkoumání Mojžíše, je potom anonymně vydaný spisek, ve kterém podrobuje analýze podobu, kterou Michelangelo tomuto největšímu z židovských proroků vtiskl. Přibližme si trochu více patrně nejznámější Mojžíšovu sochu, na které je zpodobněn v majestátním posezu s plnovousem a hustými vlasy, ze kterých vystupují rohy, průvodcem nám

budou Freudovy poznámky. Zdánlivě klidně sedící Mojžíš podle psychologa v duchu prožívá směsici hněvu, bolesti a pohrdání, které právě potlačuje, což naznačuje nejen svaštělé obočí, ale i vyčnívající spodní ret a dolů směřující koutky úst. Freud se domnívá, že Michelangelo zachytil Mojžíše v okamžik, kdy tento prožíval vnitřní konflikt mezi snahou o udržení klidu a absolutním rozhořčením. První nával zuřivosti vedl k tomu, že je postava jakoby připravena vyskočit z křesla, na které je posazena. Nasvědčuje tomu poloha chodidel, jedno je lehce zvednuté. Nakonec však zůstane sedět a jen pevněji sevře desky Desatera, potlačuje svůj niterný hněv, který se odráží v jeho pohrdavém a bolestném pohledu. Této teorii odpovídá i umístění hlavy. Monumentální postava sedícího muže je nasměrována k divákům s hlavou natočenou doleva, jako by se Mojžíš prudce ohlédl za něčím, co zrovna zaslechl. Mojžíš právě prožívá ambivalentní citový postoj. Zuřivost, hořkost, hanba a touha po trestu na jedné straně a snaha uchovat Zákon a tím i samotnou existenci svého lidu na straně druhé. Mojžíš si i přes zaslepující hněv vzpomněl na své poslání a jeho ruka se vrátila zpět na desky Desatera, které tentokrát už nedopadnou na zem, jako ty původní, které v hněvu Mojžíš roztránil. A rohy na Mojžíšově hlavě? Ty stojí stranou Freudova zájmu, z hlediska psychoanalytického jsou neuchopitelné, proto je neřeší – ani Freud, a nejspíš ani Michelangelo, bere je jako danost

podloženou textem latinské Bible - Vulgáty. Na Mojžíšově hlavě mají podobu skoro nepatrných výčnělků, snad aby se neřeklo, leckterý na Mikuláše po Vídni pobíhající Krampus, je má větší. Mojžíš k nim přišel chybou v překladu, když svatý Jeroným a překladatelé, ze kterých čerpal, špatně přečetli punktaci hebrejského samohláskového textu. Hebrejské „káran“ – ozářený, bylo vyloženo jako „kéren“ – orožený. Mojžíš patřil do Boží tváře, čteme v biblické zprávě, a to nezůstalo bez odezvy na podobě jeho tváře, která se rozzářila, nikoliv orožila. Mojžíš si ale, podle biblického podání, této své proměny zprvu není vědom, upozorní ho na to Áron a další Izraelci. Vedle sebe tak stojí dva výklady této zvláštní věci. V tom prvním provádí psycholog rozbor Mojžíšovy osobnosti, více však ale jeho výklad přiléhá ztvárnění, které Mojžíšovi vtisknul tvůrce jeho sochy Michelangelo. Freud tak víc než Mojžíše rozebírá Michelangela, možná ale i sám sebe ve výrazu Mojžíšovy sochy. Mojžíš je v emoci, lomcuje jím hněv, zároveň se ale vztahuje k deskám Zákona, který pro něho představuje kotvící bod. Pouto, které vede k jeho ovládnutí. Některé rabínské výklady se nebrání ani pochopení slova kéren jako rohů, které jsou ovšem paprsky, kterými Mojžíšova tvář září. Mojžíš, jak čteme dále v biblickém textu, musel následně používat závoj, aby zář z něho vystupující utlumil. To se pak stalo motivem, který rozvíjí apoštol Pavel, když Mojžíšově záclonce přisuzuje negativní význam ve smyslu, že tato překážka vedla k ustrnutí, že zastínila Bohem danou záři a dokonce, že ji Mojžíš používal, aby Izraelci neodhalili konec této pomíjející záře. Freudovská linie výkladu si všímá svatého hněvu, kterým je člověk často lomčován, ale

jsou tu regule v podobě přikázání Desatera, které mají účinnost náš hněv a rozhořčení mírnit a tišit. Pro ještě hlubší pochopení se nabízí vztáhnutí Mojžíšova příběhu k události Proměnění Ježíše na hoře, kde se ostatně Mojžíš také obevuje. I zde dochází k proměně na tváři Ježíšově. Možná tím nejjednodušším je konstatování, že patření na Boha proměňuje. Čím víc se Bohu přibližujeme, tím víc to na nás je patrné, ovšem nikoliv tak: „Hele, lidi, mrkněte na mě, vidíte, jak to ze mě září, to jsou proudy, co?“ Mojžíš si své proměny vůbec nebyl vědom. To odhalili ti, kteří se s ním potkali. A nějak tak, věřím, nás má proměňovat naše známost s Bohem. Že budeme pro druhé něčím zvláštní v tom dobrém slova smyslu, že z nás bude vyzařovat to, co u druhých vidět není. V den svátku Proměnění Páně nepřemýšlejme ani tak o tom, jak se proměnil Kristus, jak se proměnil Mojžíš, ale jak jsme se proměnili my, jeden každý z nás, před Boží tváří, v přítomnosti takových duchovních autorit a velikánů, které jsme ve své víře potkali. Jak se proměňujeme a jak ještě budeme proměnění. Cítí se v naší přítomnosti druzí dobře, chtějí si i oni, podobně jako Petr v Ježíšově přítomnosti, prodloužit tu chvíli s ním – s námi? Zmocňuje se nás bázeň, když se setkáváme s Bohem, a také, co je těmi našimi záclonkami, kterými tak často zmírňujeme, aby ten „žár“ z naší víry vycházející, nebyl zas až tak žhavý. Platí i pro nás, že „na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně?“

*Kázání na Proměnění Páně
v Husově sboru ve Vršovcích 27. 2. 2022*

PROGRAM NA BŘEZEN

6. 3.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
6.3.	neděle	16 -20 hod.	Z plna hrdla - hudební večer	Studio MANA
13.3.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží O. Nováček
18.3.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, slouží D. Frýdl
18.3.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákrstie
20.3.	neděle	9-12 hod.	Výroční shromáždění NO s bohoslužbou a společným obědem	kostel / horní místnost
20.3.	neděle	14.30	představení Země česká, domov můj? s následnou besedou s vojenským historikem Eduardem Stehlíkem	Divadlo MANA
25.3.	pátek	10 hod.	bohoslužba pro seniory	Vršovický zámek, slouží O. Nováček
27.3.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

KONTAKT

Moskevská 34/967
 101 00 Praha 10-Vršovice
 e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
 e-mail faráře: david.frydl@gmail.com
 271724317 (Farní kancelář)
 731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
 Centrum MANA, zapsaný spolek
 asistent produkce: Tobiáš Frýdl, tel.
 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
 e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz

NORMÁLNOST KYJEVSKÝCH DĚJIN

Timothy Snyder

Vikingští otrokáři dlouho hledali cestu na jih a před více než tisíci lety ji našli. Vedla podél řeky Dněpr přes tržní osadu nazývanou Kyjev a pak dolů peřejemi, které ani oni nemohli překonat. Lodě si nechávali nosit od otroků a na břehu řeky zanechali runy, kterými označovali své hroby. Tito Vikingové si říkali Rusové.

Starobylá Chazarská říše se rozpadala. V osmém století, tedy zhruba ve stejné době, kdy byla bitva u Tours, zastavili Chazaři na Kavkaze postup islámu. Část chazarské elity, nebo možná všichni její příslušníci, konvertovali k judaismu. Vikingové vytlačili Chazary z pozice výběrcích poplatků v Kyjevě a jejich zvyky a jazyk splynuly. Své vůdce nazývali "kagany". Vikingové pochopili, že přechod k monoteistickému náboženství jim může přinést územní nadvládu. Než se pohanská Rus rozhodla pro křesťanství, váhala zřejmě mezi judaismem a islámem. Vládce považovaný za prvního konvertitu, Valdemar (nebo Volodymyr, kterému Rusové až mnohem později začali říkat Vladimír), vládl Kyjevu nejprve jako pohan. Arabské prameny uvádějí, že původně vládl jinému městu jako muslim.

Je to barvitě, ale normální. Vikingové se v době kolem roku 1000 podíleli na formování států po celé Evropě. Kyjevská Rus provozovala obvyklou sňatkovou politiku a vyslala princeznu za francouzským králem. Pro region byly typické boje o nástupnictví, a Kyjevská Rus nebyla výjimkou. Stejně typická byla neschopnost vzdorovat Mongolům na počátku 40. let 13. století.

Většina ruských zemí se poté sjednotila v Litevském velkoknížectví. To bylo v jistém smyslu také normální: Litva byla největší zemí v Evropě. Kyjev pak předal civilizační poselství Vilnius. Křesťanství přineslo do Kyjeva církevní slovanštinu. Církevní slovanštinu neboli staroslověnštinu, jazyk vytvořený v Byzanci za účelem křesťanské mise na Moravu, poté převzalo Bulharsko a Kyjevská Rus. Na Rusi se stala základem právního jazyka, který si tehdy vypůjčila zase Litva.

Litva se spojila s Polskem. Kyjev, ovládaný ve čtrnáctém, patnáctém, šestnáctém, sedmnáctém a osmnáctém století z Vilnius a poté z Varšavy, zůstal centrem evropských trendů. Dotkla se ho renesanční jazyková otázka: jazyk starověký, nebo moderní? V západní Evropě zvítězily lidové jazyky nad latinou. V Kyjevě byly záležitosti jako obvykle trochu složitější: latina se stala konkurentkou církevní slovanštiny coby starobylé varianty a lidová polština vytlačila mezi elitami ukrajinštinu. V sedmnáctém a osmnáctém století byla jazyková otázka vyřešena polštinou. V devatenáctém a dvacátém století ji jako elitní jazyk nahradila ruština. V jednadvacátém století ustoupila ruština v politice a literatuře ukrajinštině. Jazyková otázka se vyřešila obvyklým způsobem.

Kyjev a okolní země byly ovlivněny reformací: Ukrajina byla v tomto smyslu typická, nicméně pestřejší. Jinde reformace postavila protestantismus proti oživenému římskému katolicismu. Na Ukrajině bylo ale dominantním náboženstvím východní křesťanství neboli pravoslaví. Bohatí ukrajinští magnáti tedy zvali protestantské stavitele kostelů, nicméně

přicházející polští šlechtici byli římskými katolíky. V roce 1596 došlo k pokusu o sloučení pravoslaví a katolicismu, což vedlo ke vzniku další církve, řeckokatolické neboli uniatů. Následující náboženské války měly obvyklý průběh, případně byly zesíleny kumulací několika faktorů. Ukrajinsky mluvící rolnictvo bylo utlačováno polsky mluvícími statkáři, kteří chtěli získat zemědělské přebytky. Elita v zemi mluvila jiným jazykem a vyznávala jiné náboženství než většina obyvatelstva. V roce 1648 se vzbouřili kozáci, svobodní muži, kteří sloužili jako jízda v tehdejší mimořádné polsko-litevské armádě. Kozáci se stali představiteli boje za ukrajinská práva.

Některá severovýchodní území staré Rusi zažila po mongolském vpádu jinou historii. Knížata z nově založeného města Moskvy (které za Rusi neexistovalo) získala autoritu vybíráním poplatků pro Mongoly. Nový útvar, Moskevské knížectví, si prosadil svou nezávislost v době, kdy se západní hranice Mongolské říše drolila. V rámci mimořádné expanze postupovalo nejprve na jih a poté na východ. V roce 1648, když začalo kozácké povstání, se ruský průzkumník dostal až k Tichému oceánu - asi sedm tisíc kilometrů daleko. Patová situace mezi Polsko-litevskou unií a kozáky umožnila Moskevskému knížectví obrátit svou moc na západ a získat další území.

Když Polsko-litevská unie uzavřela s Moskevským knížectvím na konci 17. století mír, připadl Kyjev Moskevskému knížectví. Kyjevská akademie byla jedinou ruskou vysokou školou a její absolventi byli v Rusku ceněni. Kyjevští církevní hodnostáři svým novým vládcům říkali, že Ukrajina a Rusko mají společnou historii; díky tomu zřejmě dostali právo tuto historii vyprávět. Moskevské knížectví se roku 1721 přejmenovalo na "Ruskou říši" s odkazem na starověkou Rus, která v té době již půl tisíciletí neexistovala. V letech 1772-1795 byla Polsko-litevská unie rozdělena a ruská carevna (sama Němka) prohlásila, že si vzala zpět to, co jí bylo odebráno: opět mýtus o obnovené Rusi. Na konci devatenáctého století nabízeli ruští historici podobný příběh, který bagatelizoval asijskou stránku ruských dějin a sedm set let, kdy Kyjev existoval mimo Rusko. Víceméně stejný příběh dnes vypráví Putin.

V dnešní době zůstávala Ukrajina i nadále zpochybňována. Národní obrození začalo v Ruské říši nedlouho poté, co byly rozpuštěny zbytky kozáckých institucí. V devatenáctém století byl centrem tohoto obrození Kyjev. Zákaz používání ukrajinštiny v Ruské říši vytlačil ukrajinské obrození do habsburské monarchie, kde mu pomohl svobodný tisk a svobodné volby. Po rozpadu habsburské monarchie v roce 1918 se ukrajinský život přesunul do Polska.

Po první světové válce se Ukrajinci snažili vytvořit stát na troskách obou říší. Pokus to byl pro danou dobu a místo typický, ale potýkal se s mnoha problémy. Ukrajinci se ocitli uprostřed nezáviděníhodné křížové palby ruských bílých, Rudé armády a polské armády. Většina bojů "ruské občanské války" proběhla na Ukrajině; na jejím vyčerpávajícím konci potřebovali bolševici nějakou odpověď na ukrajinskou otázku. Proto SSSR nabyl v roce 1922 takové podoby, jakou měl, tedy nominální federace národních republik. Když Boris Jelcin v roce 1991 vyvedl Rusko ze SSSR, podepsal dohodu s ukrajinskými a bělo-

ruskými sovětskými představiteli, kteří představovali oficiální zakládající subjekty SSSR. V době, kdy byli u moci Hitler a Stalin, tedy v letech 1933-1945, byla Ukrajina nejvrážednějším místem na světě. Moskva i Berlín ji považovaly za obilnici Evropy. Kolektivizace zemědělství vedla k politicky vyvolanému hladomoru, který na sovětské Ukrajině v letech 1932-1933 zabil asi čtyři miliony lidí. Podobná snaha o přeměrování ukrajinských zásob potravin oživila Hitlerovo válečné plánování. Na Ukrajině došlo k prvnímu velkému německému masovému střelení Židů, a to v Kamenci Podolském. Největším případem masového střelení bylo masakr kyjevských Židů v Babím Jaru.

Stalin a Hitler zahájili druhou světovou válku jako faktičtí spojenci proti Polsku. V roce 1939 se dohodli, že si Polsko rozdělí, přičemž jeho východní polovina bude pod kontrolou SSSR. Nakonec byla tatáž původně polská (západoukrajinská) území v roce 1945 připojena k sovětské Ukrajině, stejně jako nejvýchodnější část Československa, dnešní Zakarpatská oblast. O devět let později byl Ukrajině předán Krym. Tímto způsobem Sovětský svaz formoval hranice Ukrajiny, stejně jako stanovoval hranice Ruska a všech dalších sovětských republik.

Dějiny Ukrajiny a Ruska jsou samozřejmě propojeny, a to jak prostřednictvím Sovětského svazu a Ruské říše, tak prostřednictvím pravoslavného náboženství a mnoha dalších věcí. Moderní ukrajinský i ruský národ se stále formují a propletence mezi nimi lze očekávat nyní i v budoucnosti. Rusko je však ve své rané expanzi a současné geografii zemí hluboce spjatou s Asií, což se o Ukrajině nedá říct. V historii Kyjeva a okolních zemí se objevují některé evropské trendy, které jsou v Rusku méně výrazné. Polsko, Litva a Židé jsou v případě popisu ukrajinské minulosti neopominutelnými veličinami. Ukrajinu nelze pochopit bez evropských faktorů expanzivní Litvy a Polska, renesance, reformace, národního obrození a pokusů o národní státnost. Mezníky světových válek jsou v obou zemích hluboce přítomny, o Ukrajině to však platí obzvlášť.

Dějiny Kyjeva jsou takřikajíc normální až do krajnosti. Snadno zapadá do běžné evropské periodizace. Dodatečná složitost a intenzita těchto typických zkušeností nám může pomoci jasněji vidět celé evropské dějiny. Některé z těchto rysů jsou v Rusku odlišné nebo zcela chybí. To může Rusům (i v dobré víře) ztěžovat výklad ukrajinských dějin, respektive dějin "společných": "stejná" událost, například bolševická revoluce nebo stalinismus, může z různých úhlů pohledu vypadat různě.

Mýtus o věčném bratrství, který nyní se zlým úmyslem nabízí ruský prezident, je třeba chápat spíše v kategoriích politiky než historie. Ale trocha historie nám může pomoci vidět zlý úmysl a pochopit politiku.

Autor je historik. Překlad z anglického originálu Stanislav Kostiha

MOJI ZNÁMÍ Z UKRAJINY

V listopadu 2006 nám Jakub Pešek vyprávěl o svých zkušenostech z pobytu na Ukrajině, kam ho zavedlo studium ukrajinistiky, které tehdy nekorunoval absolutorem na své domovské alma mater, nýbrž o něco později zde v našem kostele sňatkem s ukrajinskou dívkou Oksanou, studentkou bohemistiky z Kyjeva. Jakubova tehdejší přednáška, stejně jako moje doprovodná řeč k ní, byla i přes přítomnou kritiku rozličných neduhů ukrajinské společnosti, naplněna optimistickým výhledem do budoucna. Já jsem s humorem vzpomínal na moji tehdy jedinou negativní zkušenost s Ukrajinou, totiž na tatínkův bicykl téhož jména sovětské výroby, který mi svou robustností a následným nezvládnutím jízdy způsobil desetidenní pobyt v nemocnici. Jakub, a my s ním, s nadějí vyhlíželi příjezd jeho nastávající do nové vlasti, a celkově se nám zdálo, že do budoucna má Ukrajina, stejně jako my, nakročeno víceméně pozitivně. Bylo to tehdy ještě nedlouho po tzv. „oranžové revoluci“, se kterou se na Ukrajině pojila mnohá očekávání. Když se ohlédnu za těmi uplynulými deseti léty mezi listopadem 2006 a listopadem 2016, musím konstatovat, že většina z tehdy i v našem auditoriu zřetelných „nadějných vyhlídek“ spojených s Ukrajinou, vzala za své. Oranžová revoluce se utopila v moři zklamaných a nikdy nenaplněných tužeb, její představitelé byli dehonestováni dílem vlastním i zásluhou druhých, premiérka Tymošenková skončila ve vězení, přišel Majdan, proruský prezident Janukovič našel azyl u svého nenasatného geopolitického souseda, a Ukrajina se proměnila v regulární válečnou plochu, došlo k anexi Krymu, sestřelení civilního letadla nad Ukrajinou a celé řadě dalších věcí, které tu více, tu méně poutaly pozornost světové veřejnosti. Viděno úzkým průzorem mé vlastní subjektivní zkušenosti, k původně jedinému negativnímu zážitku spojeného s Ukrajinou, totiž úrazu na kole v dětském věku, přibýlo za těch deset let, i několik dalších. Nejedná se o nic zásadního, ve srovnání s „miliony zbytečných slz“, které mezitím prolévalo a dodnes prolévá statisíce lidí na Ukrajině, jsou to samozřejmě marginální mých subjektivních vjemů, nicméně pro mě jsou znamením, jak se v mnohém za ty roky proměnil náš pohled na Ukrajinu. Jakub ani jeho ukrajinská žena dnes už členy našeho sboru nejsou, zavřeli za ním dveře hlučněji, nežli jsme byli zvyklí. Následovala je dvojice Ludmily a jejího syny Magamada, původem z Ukrajiny, na jejichž příkladu jsem se já, i někteří další členové naší kongregace přesvědčili, jak nesnadné je podat ruku k účinné pomoci těm, kteří odcházejí ze svého rodiště do země jiného kulturního i společenského rámce.

Humanitární pracovník Michal „Kody“ Kislicki, mimochodem, i Michal si vybral svou životní partnerku z ukrajinských žen, popisuje začátek svého působení na Ukrajině takto: „Šel jsem na Ukrajinu, abych pochopil, proč vlastně žijeme. Našel jsem Boha a Hospodin mi dal veškerý smysl a naplnil můj život. Dal mi mé misijní poslání, dobrovolnickou službu a především moji milovanou ženu. To je to, pro co žiju, a doporučoval bych to všem!“ Michalův příběh je příběhem účinné pomoci, která není obětí, ale

skutkem (ne)obyčejného milosrdenství. Dokázal se ve správný čas postavit na místo, o kterém věří, že mu ho Bůh vymezil jak prostor, ve kterém může projevit účinně lásku ke druhému člověku, prokázat skutek milosrdenství. Michal to místo našel na východě Ukrajiny, ve frontové linii nebo těsně za ní, kde ale nejsou jenom vojáci, ale v mnohem větší míře civilní obyvatelstvo, do jehož života ze dne na den vstoupil válečný konflikt, který si tamní obyvatelé nevybrali, o kterém nehlasovali, ale který jim byl vnucený zájmy skupin, se kterými se nikdy nesetkali, ani nesetkají. Připomíná to tak trochu jiný příběh z Bible, který se odehrál na cestě z Jeruzaléma do Jericha, na které ne jeden pocestný viděl u cesty ležet polomrtvého, zbitého muže. Mnozí spěchali netečně a měli důvod, pro který se sami sobě omluvili, proč nemohou prokázat milosrdenství. S výjimkou jednoho, který byl Samařan. Ten kašlal na důvody, zastavil se ve svém spěchu a sklonil se nad tím, který byl v aktuální nouzi. Samařan se nijak neobětoval, stačilo jenom slevit ze svých zájmů, požadavků, spěchů, zastavit se a zachovat se milosrdně. Prostě jen pomoci tam, kde v tu chvíli pomoci mohl, protože byl nablízku. Neznámý Samařan vstoupil do dějin s přívlastkem „milosrdný“. Kněz a chrámový služebník, kteří ho předešli a minuli zbitého, spěchali, aby mohli obětovat. Samařan neobětoval, ale vykonal skutek lásky. A přesně to je Ježíšův požadavek, nejen na nás na křesťany, týká se každého člověka: „Neptej se, kdo je tvůj bližní, jaké jsou kategorie, řády, postupy, nezkoumej míru oběti, abys ji jednou mohl vykonat před zraky druhých: obětuj sebe v tom, že prokážeš milosrdenství. Neptej se: kdo je tvůj bližní, ale v každé životní situaci si polož otázku, komu ty se můžeš stát bližním.“ Samařan to své místo našel cestou z Jeruzaléma do Jericha, Michal na Ukrajině, kde ho najdeme my?

David Frýdl, vybráno z promluvy na komponovaném večeru o Ukrajině 25. 11. 2016

Husitská diakonie a Církev československá husitská
vyhlašuje

„FINANČNÍ SBÍRKU NA POMOC LIDEM NA UKRAJINĚ“

Finanční pomoc posílejte na transparentní sbírkový účet Husitské diakonie:
2501867242/2010, variabilní číslo 500

Hluboce soucítíme s našimi „sousedy“ zasaženými válečným konfliktem a vyhlašujeme veřejnou sbírku na pomoc lidem na Ukrajině. Sbírka se bude konat v rámci bohoslužeb, peníze mohou posílat také jednotlivci na pro tyto účely zřízený transparentní sbírkový účet Husitské diakonie. Vaše dary pomohou zajistit potraviny, léky a další základní potřeby.

Děkujeme všem, kterým není lhostejný osud trpících lidí, a prosíme vás o finanční pomoc a modlitby za obyvatele Ukrajiny.

V Praze dne 24. 2. 2022

ThDr. Kateřina Klasnová, ředitelka Husitské diakonie

ThDr. Tomáš Butta, Th.D., patriarcha CČSH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Helena Zezulková (1954) - předsedkyně

Miloš Měřinský(1967)

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Karel Červený (1957)

Helena Valterová (1939)

David Frýdl (1974) – farář

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 18. 2. 2022

Jednání RS bylo zahájeno společnými modlitbami členů RS a písněmi. Aktuální stav hotovosti ke dni 18. 2. 2022: Banka: KB 157.197,93 Kč, MMB 7.105.456,94 Kč Pokladna: 32.080 Kč.

Br farář informoval, že stromy v přední části budovy a cedry byly ořezány a zkráceny. RS odsouhlasila odstranění dvou habrů před kostelem v ceně za pronájem mechanického zdvihu a následné předání stromů arboretáři k přesazení na novém místě.

Br. farář seznámil RS se zahájením obou projektů č. 58 a 47. RS odsouhlasila pracovní úvazky v jednotlivých projektech výzev č. 47 a 58 takto:

Projekt 58 Česko náš domov:

Metodik a evaluátor - 0,5 úvazek, - Tereza Krčálová

Interkulturní pracovník - 0,4 úvazek, – David Frýdl

Lektor multikulturního hudebního klubu – Michaela Kaloč Michajlova

Lektor multikulturního divadelního klubu – Gabriela Pyšná

Projekt 47 Kč Mana:

Vedoucí a metodik KC - 0,5 úvazek – Tereza Krčálová

Komunitní soc. pracovník 1 – 0,75 úvazek – Michaela Kaloč Michajlova

Komunitní soc. pracovník 2 – 0,5 úvazek, 23 200 superhrubá mzda – Lenka Sitná

Komunitní soc. pracovník 3 – 0,5 úvazek, 23 200 superhrubá mzda – Tomáš Pospíšil

Komunitní soc. pracovník 4 – 0,25 úvazek, 11 600 superhrubá mzda – Robin Kaloč

Komunitní soc. pracovník 5 – 0,25 úvazek, 11 600 superhrubá mzda – Jiřina Břicháčková

RS rozhodla na měsíčních výdajích v roce 2022 těmto osobám a subjektům: Aureline Marryl Nganga, Pabina Lobchan z Nepálu, Lékaři bez hranic, Aneta Jočová, Člověk v tísni, Dita Svobodová, Eduarda Heczková, Pavel Kurušta.

RS schválila jednorázovou pomoc NO Tábor na opravu střechy ve výši 15 000 Kč

Celocírkevní setkání k výročí 430. výročí narození J. A. Komenského - 31. 3. 2022; Open House 20. - 21. 5. 2022; Noc kostelů 10. 6. 2022

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.